

РЕШЕНИЕ

№ 6964

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **5499** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба от И. Б. Т., с посочен адрес [населено място],[жк],[жк], [жилищен адрес] против Решение № 2153-21-106/12.05.2023 г. на директора на ТП на НОИ С.,с което е оставена без уважение жалбата ѝ с вх. № 1012-21-1579/27.10.2021 г. срещу разпореждане № [ЕГН]/59/ от 06.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване при ТП на НОИ С..

В жалбата се поддържа становище за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното решение. Моли пенсията ѝ за инвалидност да бъде отпусната от датата на инвалидизиране, а именно 12.11.2017 г. Претендира отмяна на обжалваното решение, като излага подробни съображения в депозирано писмено становище.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С., чрез упълномощен юрисконсулт, в съдебно заседание и в депозирана писмена защита, поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е заявила становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че със Заявление № 2112-21-794/009.03.2021 г.

жалбоподателката е поискала да ѝ бъде отпусната лична пенсия за инвалидност, като към заявлението е представила необходимите документи по чл. 3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), сред които ЕР № 1495/21.05.2020 г. (л.27), с което ТЕЛК е определила 50% трайна неработоспособност, поради общо заболяване с посочена дата на инвалидизиране 12.11.2017 г. и със срок на инвалидността до 01.05.2023 г.; ЕР № 2669 от 06.10.2020 г. на НЕЛК (л.27), с което ЕР на ТЕЛК от 21.05.2020 г. е отменено и е върнато за ново освидетелстване, както и ЕР № 0822 от 16.12.2020 г. на ТЕЛК (л. 31), с което на освидетелстваното лице са определени 100% т.н.р., от които 60% т.н.р. поради общо заболяване с дата на инвалидизиране 12.11.2017 г., 30% т.н.р. поради трудова злополука с дата на инвалидизиране 03.01.2017 г., като е определен срок на инвалидността – една година – до 01.12.2021 г. В резултат на извършена преценка, с разпореждане № [ЕГН]/27.07.2021 г. на жалбоподателката е отпусната лична пенсия за инвалидност, на основание чл. 74, ал. 1 КСО, вр. §22ц, ал. 1 ПЗР на КСО, считано от 09.03.2021 г. С последващо разпореждане № [ЕГН]/59 от 06.08.2021 г. (л.76), на основание чл. 78 КСО е постановен отказ да ѝ бъде отпусната лична пенсия за инвалидност поради трудова злополука, тъй като определеният процент трайно намалена работоспособност е по-нисък от изискуемите 50%. Разпореждането е обжалвано по административен ред пред директора на ТП на НОИ С., който с процесното решение е отхвърлил жалбата като неоснователна. Същото е връчено на жалбоподателката на 13.12.2021 г. (л.82). В мотивите си органът е посочил, че безспорно жалбоподателката е претърпяла трудова злополука, както и че съгласно ЕР № 0822 от 16.12.2020 г. на ТЕЛК, крайният общ процент трайно намалена работоспособност е определен на 100 процента без чужда помощ, но същевременно за трудовата злополука е определен процент намалена работоспособност 30%. Прието е, че същата не отговаря на изискванията за отпускане на тази пенсия, тъй като не е налице 50 или над 50 на сто трайно намалена работоспособност по причина трудова злополука.

Жалбата е допустима за разглеждане, а по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и с оглед представената Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ (служебно известна на съда), съдът намира, че процесното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган. Спазено е изискването за форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите на органа, обусловили отхвърлянето на подадената пред него жалба. Видно от приложената Заповед № 1015-21-247/04.2018 г. (л.74) , потвърденото от директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган, при спазване изискването за форма и посочване на фактическите и правни основания за издаването му.

Фактите са безспорни между страните, спорът е правен и е концентриран около

въпроса дали правилно е отказано отпускането на пенсия за инвалидност поради трудова злополука, съответно при отрицателен отговор на този въпрос, от коя дата следва да бъде отпусната пенсията.

Правната регламентация на пенсиите за инвалидност и материалноправните условия, на които трябва да отговарят лицата, се съдържа в Раздел II на Глава Шеста на КСО. В разпоредбата на чл. 71 КСО е посочено, че лицата имат право на пенсия за инвалидност, когато са загубили напълно или частично работоспособността си завинаги или за продължително време. Условието за определяне на пенсия за инвалидност е посочено в чл. 72 КСО, съгласно който пенсия за инвалидност се определя на лица с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане. Правото на пенсия за инвалидност се поражда от датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа - от датата на заявлението по чл. 94 (чл. 73, ал. 1 КСО). Съобразно ал. 2 пенсията за инвалидност се отпуска за срока на инвалидността. Алинея трета повелява, че пенсиите за инвалидност на лицата, навършили възрастта по чл. 68, ал. 1, се отпускат пожизнено.

Кодексът за социално осигуряване регламентира два вида пенсии за инвалидност - пенсия за инвалидност поради общо заболяване, чиято правна уредба се съдържа в чл. 74-77 КСО, и пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест – чл. 78-79 КСО.

Видно от доказателствата по делото, пенсия за инвалидност поради общо заболяване е отпусната на жалбоподателката, като нейния размер и дата на отпускане не са предмет на настоящото производство.

Съобразно чл. 78 КСО осигурените, загубили 50 или над 50 на сто работоспособността си поради трудова злополука или професионална болест, имат право на пенсия за инвалидност поради трудова злополука или професионална болест, независимо от продължителността на осигурителния стаж.

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е претърпяла трудова злополука, в следствие на която с ЕР № 0822/16.12.2020 г. е определен 30% трайна неработоспособност поради трудова злополука, с дата на инвалидизиране 03.01.2017 г. С ЕР 1909/19.12.2022 г. този процент не е променен.

При това положение правилно и законосъобразно органът е приел, че не са налице условията, визирани в разпоредбата на чл. 78 КСО, тъй като % трайна неработоспособност, определен с експертното решение, е под законоустановения размер 50 или над 50 на сто. Жалбоподателката не отговаря на материалноправните условия за отпускане на пенсия за инвалидност поради трудова злополука, поради което жалбата ѝ срещу разпореждане № [ЕГН]/59/ от 06.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване при ТП на НОИ С. правилно е била оставена без уважение.

Предвид изложените дотук мотиви, сезиращата съда жалба срещу Решение № 2153-21-106/12.05.2023 г. на директора на ТП на НОИ С. се явява неоснователна, като не са налице отменителни основания по смисъла на чл. 146 АПК.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на И. Б. Т. срещу Решение № 2153-21-106/12.05.2023 г. на директора на ТП на НОИ С., с което е оставена без уважение жалбата ѝ с вх. № 1012-21-1579/27.10.2021 г. срещу разпореждане № [ЕГН]/59/ от 06.08.2021 г. на длъжностно лице по пенсионното осигуряване при ТП на НОИ С..

ОСЪЖДА И. Б. Т. , с посочен адрес [населено място],[жк],[жк], [жилищен адрес] да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща разноска за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: